

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 marca 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt I C 547/15 z powództwa T. K. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę: 1) zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. K. kwotę 34.678,53 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, 2) zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. K. kwotę 3.967 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, 3) nakazał pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1.184 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, 4) zwrócił ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 342,01 złote z kwoty zaksięgowanej pod pozycją 500008788301 tytułem niewydatkowanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana, zaskarżając orzeczenie w całości. Rozstrzygnięciu skarżący zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, tj. w sposób błędny, niezgodny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, a mianowicie: uznanie, że opinia biegłego sądowego Z. G. (1) została sporządzona w sposób rzetelny i profesjonalny, a w związku z tym może stanowić podstawę do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy prawidłowa ocena opinii biegłego winna doprowadzić Sąd do przekonania, że wnioski opinii są dowolne, pozostają w sprzeczności z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a w konsekwencji nie potwierdzają iż sprawcą zdarzenia z dnia 30 listopada 2011 r. jest W. J. (1), bowiem: biegły w sporządzonej opinii błędnie przyjął, iż kierujący samochodem H. dojeżdżając do skrzyżowania nie mógł spodziewać się, że ze względu na obowiązujący kierunek ruchu na tym odcinku jezdni pojawi się kierujący samochodem. Zdaniem biegłego w połączeniu z faktem, że zasady ruchu drogowego nie wskazują jaką techniką i jakim promieniem skrętu kierujący miał wykonać manewr skrętu w prawo w drogę jednokierunkową nie można przypisać kierującemu H. naruszenia zasad ruchu drogowego. Tymczasem założenie biegłego, jakoby kierujący samochodem H. dojeżdżając do skrzyżowania nie mógł spodziewać się, że ze względu na obowiązujący kierunek ruchu na jezdni pojawi się kierujący samochodem, jest błędne. Biorąc bowiem pod uwagę kierunek ruchu kierującego pojazdem H., jak również występujące w miejscu zdarzenia oznakowanie, kierujący pojazdem H. zamierzając wykonać manewr skrętu w prawo nie miał podstaw zakładać, że jezdnią, w którą miał zamiar skręcić, jest jezdnią jednokierunkową. Kierujący pojazdem H. powinien był wykonać manewr skrętu w prawo w taki sam sposób, w jaki manewr taki należałoby prawidłowo wykonać skręcając w jezdnię dwukierunkową. Stosowanie bowiem do treści art. 22 ust 1, 2 i 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Kierujący pojazdem jest obowiązany zbliżyć się do prawej krawędzi jezdni - jeżeli zamierza skręcić w prawo, a nadto zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony. Co więcej, zgodnie z art. 25 w/w ustawy kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo - także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo. Zdaniem skarżącego opinia biegłego sądowego jest całkowicie sprzeczna z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w tym z ustaleniami sądu karnego i sporządzoną na potrzeby postępowania karnego opinią biegłego sądowego R. B..

- art. 217 § 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków pozwanej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, w sytuacji, gdy wnioski opinii biegłego sądowego Z. G. (2) były dowolne, nielogiczne, oderwane od okoliczności przedmiotowej sprawy i pozostawały w sprzeczności z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w tym z ustaleniami sądu karnego, a w konsekwencji nie potwierdzały, że sprawcą zdarzenia jest kierujący pojazdem

F. (...) W. J. (1), co winno doprowadzić Sąd do przekonania, że istnieją uzasadnione powody do zweryfikowania prawidłowości stanowiska biegłego Z. G. (2) za pomocą opinii innego biegłego,

- art. 822 § 1 k.c. oraz art. 13 ust. 2 i art. 19 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania od pozwanej pomimo, że prawidłowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, iż kierujący pojazdem F. (...), dla którego pozwana świadczyła ochronę na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, nie był sprawcą przedmiotowego zdarzenia, a tym samym nie spowodował szkody w majątku powoda i nie był zobowiązany do jej naprawienia, zaś odpowiedzialność pozwanej jest ograniczona zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego.

Skarżący wniósł o:

- rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu Rejonowego wydanego na rozprawie w dniu 19 lutego 2018r. o oddaleniu wniosków dowodowych pozwanej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych;

- dopuszczenie i przeprowadzenie na podstawie art. 382 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 286 k.p.c. dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczności wskazane w tezie dowodowej określonej dla biegłego sądowego Z. G. (2), z uwzględnieniem konieczności udzielenia odpowiedzi i przeprowadzenia czynności rekonstrukcyjnych, o których wykonanie pozwana wносиła w treści odpowiedzi na pozew,

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania i zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych i kosztów uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych za II instancję, oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, na okoliczności objęte tezą dowodową dla biegłego Z. G..

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Rozpoczynając analizę zarzutów apelacji, należy odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie bez ich wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego. W myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego

przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez ten Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie w treści apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, oparte na rzetelnie i wnikliwie przeprowadzonej ocenie materiału dowodowego, zwłaszcza w postaci opinii biegłego sądowego i w sposób jasny, czytelny, a także logiczny wyjaśnił, z jakich powodów w jego ocenie za miarodajne dla oceny przyczyn zdarzenia drogowego należało uznać dowód z opinii biegłego sądowego dopuszczony w sprawie. W szczególności podzielić należy stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż opinia biegłego Z. G. (1) w sposób pełny i wyczerpujący udzieliła odpowiedzi na wszystkie postawione przez tenże Sąd pytania. Ocena i analiza opinii oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez Sąd Rejonowy prawidłowo.

Z wywiedzionej przez stronę pozwaną apelacji wynika, iż pozwany upatruje naruszenie przez Sąd Rejonowy powołanej wyżej normy prawnej poprzez ustalenia sprzeczne z ustaleniami w sprawie karnej, w której za sprawcę zdarzenia z dnia 30 listopada 2011 roku uznany został T. K..

Związanie ustaleniami ogranicza się do skazujących wyroków za popełnione przestępstwo (zbrodnię lub występki, art. 7 § 1 kk). A contrario, wyroki stwierdzające popełnienie czynu niestanowiącego przestępstwa (np. wykroczenia, czynu ściganego dyscyplinarnie) nie wiążą sądu w postępowaniu cywilnym. Wbrew twierdzeniom skarżącego stwierdzić, należy że ustalenia Sądu Rejonowego dokonane przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w wyroku z dnia 22 kwietnia 2013 roku, sygn. akt VII K 3381/12 uznającym T. K. winnego zdarzenia z dnia 30 listopada 2011 roku nie są wiążące albowiem wyrok ten dotyczył wykroczenia a nie przestępstwa.

Niezasadny jest podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 217 § 3 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 286 k.p.c.

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c. sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2009 r, II UK 47/09, LEX nr 559955).

Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy oddalił wniosek o dopuszczenie kolejnego biegłego, w sytuacji kiedy dopuszczony w sprawie biegły Z. G. (1) wskazał na przyczynę inicjującą zdarzenie kolizji. Dodać również należy, że biegły ten ustosunkował się do opinii biegłego R. B. wydanej w sprawie VII W 3381/12, na którą powoływał się skarżący.

Z takich samych powodów Sąd Okręgowy, oddalił zawarty w apelacji wniosek o dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych - z uwagi na jego nieprzydatność.

Reasumując, należy stwierdzić, iż ocena materiału dowodowego w sprawie przez Sąd Rejonowy, że przyczyną inicjującą całe zdarzenie z dnia 30 listopada 2011 roku było naruszenie zasad ruchu drogowego przez W. J. (2) jest prawidłowa.

Za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 822 § 1 k.c. i art. 13 ust. 2 i art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych albowiem prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom skarżącego, że powód udowodnił, iż przyczyną zdarzenia drogowego było naruszenia zasad ruchu drogowego przez W. J. (1).

Podsumowując - zarzuty skarżącego mają charakter polemiczny z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i trafną oceną prawną dochodzonego roszczenia. Dlatego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 złotych stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika, stosownie do treści § 10.1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).